

Tilfælde bør det ogsaa ske, at man gaar under disse Grænser i de forskellige Kommuner.

Endvidere har man i Ændringsforslag Nr. 13 villet udtale Ønsket om at fritage Ejendomsskyld for Tillæg ved saadanne Ejendomme, der er ansatte til Skat af et Beløb paa 10.000 Kr. eller derunder, og hvis Indehavere ikke ansættes til personlig Tillægsskat, for Andel i Tillægsskatten til Dyrtidsforanstaltninger. Beløbet 10.000 Kr. har man foreslaaet ogsaa under Hensyn til, at det er det Beløb, der er fastsat i Loven af Oktober i Fjor, hvorved der for det kommende Aar skete en Forøgelse af Ejendomsskylden med 50 pCt.; der blev netop saadanne Ejendomme fritaget, og man finder derfor ikke heller, at der ved denne Lejlighed vil være Grund til at medtage dem, forudsat naturligvis, som jeg allerede har nævnt, at Ejeren ikke i øvrigt af Indtægter ad anden Vej ansættes til personlig Tillægsskat efter denne Lov.

Men desværre er jo Muligheden for at opnaa Enighed om Indstilling til Tinget indenfor Udvalget bristet paa et Hovedpunkt, nemlig hvor Talen er om Lovforslagets § 2, 1ste Stykke. Medens den højtærede Minister og de to Partier, til hvilke Ministeren, som han udtrykte sig forleden Dag, nærmest støtter sig, har ønsket at bevare Lovforslaget i den Form, hvori det er fremsat, har man fra de to Partiers Side, som gør Indstilling om Ændringer til Lovforslaget, ment, at naar man gik til saa ganske omfattende prisregulerende Foranstaltninger ved Statens Initiativ og paa Statens Bekostning, som Tilfældet nu er, saa maatte man kunne indskrænke de prisregulerende Foranstaltninger paa Kommunernes Initiativ og med to Trediedeles Refusion til at komme saadanne Beboere i Kommunen til gode, som paa Grund af Dyrtiden maa siges at være vanskeligt stillede. Det er altsaa det gamle Stridsspørgsmaal, som Gang paa Gang har været debatteret i begge Rigsdagens Ting, saa længe Dyrtidslovgivningen i det hele har været til Behandling her under Krigstiden. Jeg skal derfor ikke heller ofre mange Ord paa denne Strid, thi jeg tror ikke, at noget frugtbart kan ventes ved at uddybe og debattere denne Sag her i Salen. Men glemmes maa det jo absolut ikke, at naar man gennemfører Prisnedsættelser til Gunst for alle i det Omfang, som her er Tale om, paa ren Statsbeskatning, og man yderligere stiller et Beløb af ca. 30 Millioner til Disposition for Kommunerne til andre prisre-

gulerende Foranstaltninger til Gunst for dem, der særlig trykkes af Dyrtiden, er der ikke Tvivl om, at disse sidste derigennem i ret omfattende Grad vil blive hjulpet. Det er ogsaa indrømmet fra den højtærede Minister ved mere end een Lejlighed, at det ved denne Lovgivning særlig er de Beboere i Kommunen, som man i Virkeligheden har for Øje; og vi mener endvidere, at naar Kommunerne faar Frihed til at foretage disse Foranstaltninger paa den Maade, at de kan finde Sted til Gunst for alle, hvis Indtægter ligger under en vis Grænse, har Kommunerne i deres Magt og bør ogsaa søge at føre disse Foranstaltninger ud i Livet paa en saadan Maade, at ikke selv den sarteste Følelse kan blive krænket derved. Vi føler os ganske overbevist om, at det ikke blot kan ske, men at det ogsaa vil ske, og derfor tror vi, at vi i Virkeligheden tjener den mindre velstillede Del af Befolkningens Sag bedst ved det Forslag, som vi her stiller, fordi vi føler os overbevist om, at der ad den Vej vil blive stillet større Beløb til Raadighed til Gunst for dem og vil blive ydet dem en større Støtte end ad den Vej, den højtærede Minister foreslaar.

De øvrige af de af Udvalget stillede Ændringsforslag, som jeg ikke har omtalt, er rent formelle og trænger derfor sikkert ikke til nogen som helst nærmere Begrundelse. Jeg tillader mig altsaa paa Udvalgsflertallets Vegne at anbefale de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse af det høje Ting.

Lewinsky: Paa Mindretallets Vegne beklager jeg, at det under Udvalgsforhandlingen ikke har været muligt at naa til et mere tilfredsstillende Resultat. Det har været umuligt at faa de to andre Partier til at indse, at der kun er al Grund til at bibeholde den Frihed, som Kommunerne i Henhold til de tidligere Dyrtidslove har haft til at træffe almindelige prisregulerende Foranstaltninger. Vi kan ikke indse andet end, at det vil føre til en Forringelse af Loven at gaa den Vej, som Flertallet her foreslaar. Vi finder, at der er saa meget mindre Grund til at gaa den Vej, som Kommunerne faktisk i de Aar, Dyrtidsloven har virket, i stort Omfang har truffet almindelige prisregulerende Foranstaltninger, i mindre Grad til at begynde med, men Aar for Aar har man omkring i Kommunerne følt sig mere og mere tiltalt af at gaa den almindelige prisregulerende Vej, og Anvendelse af Dyrtidslovens § 2 har vundet større og større